

POBLE NOU

~ REVISTA ~

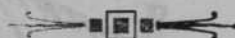
*DE CARA AL MAR, di-
buix per MIQUEL CLIVILLÈ*

VAL - TRENTA - CÈNTIMS

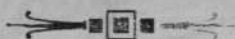
Gran Empresa de Pompes Fúnebres

La Industrial

La més acreditada de Barcelona

SERVEI PERMANENT

SUCURSAL:

Passeig del Triomf, 17 - Poble Nou

Telèfon S. M. 823

Traslats de restos a províncies i a l'estranger

Embalsamaments / Arques de gran luxe

Servei ràpid i econòmic

POBLE NOU

~ REVISTA ~

Correspondència: Carrer Marian Aguiló, n.º 124

SURT EL PRIMER I TERCER DIUMENGE DE CADA MES

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ: CATALUNYA: TRIMESTRE 1'50 PTES.

Una mica d'hegemonia

EN el número 13 d'aquesta Revista i en aquest mateix lloc, es parlava de «L'antic concepte denigrant del Poble Nou». Hom venia a dir, sintèticament, que la nostra barriada no ha assolit, parlant culturalment, el lloc que li pertoca i que va desenvolupant-se amb massa de lentitud, tanmateix.

Nosaltres creiem que els que tenen un deure més essencial en treballar pel seu total deseiximent, són, no una ni dues, sinó totes les entitats de la nostra barriada.

Les nostres societats, i això és de lamentar verament, no han sabut agermanar-se en ocasions inel·ludibles. Gosariem dir que s'han declarat el buit. Han fet allò d'immiscuir-se, millor dit, xafardejar massa amb les coses del veí i, moltes vegades, s'han descuidat elles mateixes. Podríem—no ho farem per tal de no ferir susceptibilitats,—citar casos ben recents de societats que han volgut emprendre projectes dignificadors per la nostra barriada i que, per reeixir més eficaçment, han sol·licitat el concurs de les societats alienes i—és dolorós constatar-ho, però és així,—s'han vist mancades d'aquest apoi.

Manca hegemonia entre les nostres societats. Col·lectivament es podrien fer coses molt interessants que, cadascú per la seva banda, no arribarà mai a assolir. Si totes les entitats vénen a ésser l'esperit cultural del Poble Nou, per què no s'han d'esforçar en aparellar-se quan es tracta d'ennobrir la nostra barriada?

Ennoblint-la ens ennoblirem nosaltres mateixos.

Les societats deurien sentir aquesta responsabilitat de representar un nucli de poblenovins i, entre totes, tot el Poble Nou.

Aleshores potser, quan l'una reclami la cooperació de les altres i aquestes s'adonguin de l'eficàcia de la col·lectivitat, arribarà l'hora del nostre total deseiximent. El Poble Nou s'haurà despullat de qualificatius menyspreadors i quan hom parli de la nostra barriada veurà que entre el bruit de les màquines del suburbi treballador i actiu, hi batega un esperit cultural, i aquest esperit cultural ens haurà pervingut el dia que totes les societats poblenovines capeixin l'alta valor psicològica i etnològica d'una germanívola hegemonia.

De l'art en general

11

Si les apreciacions manifestades en els nostres articles precedents fossin pròpies, cap mena de valor les hi atorgariem. Però com que són el resultat de les opinions emeses per reconegudes eminències, creiem que al tractar de tals apreciacions en tons despectius o burletes, és inferir un greuge a la personalitat de l'artista, de l'arqueòleg, del crític, del filòsof que han influït en nosaltres per a formar-nos un judici definit referent a Art.

Aquells comentaris humorístics fets entorn d'una taula de cafè ens han fet pena, perquè posen de manifest quina és la cultura artística que regna per aquí entre persones que hom ha de judicar com a possessores d'una cultura general força acceptable, tota vegada que una Revista seriosa com **POBLE NOU** es fa ressò de les seves paraules en la seva secció «Fulles al vent» del número passat.

Els clàssics grecs varen definir l'Art com a «la imitació bella de la Naturalesa», definició que mai no ha estat contradita, i que en canvi ha estat confirmada fins als nostres dies tant per la pintura com per la escultura, tenint en compte que la paraula «Naturalesa» en aquest cas concret i en quant es refereix a l'home, enclou no precisament la part física del mateix, sinó el conjunt de la part física i moral; la part ètnica—els seus costums, les seves necessitats, els seus gustos, tot derivat de la seva manera d'ésser, de la seva *naturalesa*.—I gràcies a què els artistes de tots temps han representat, generalment, a l'home en la mateixa forma en que l'han copsat, podem avui conèixer amb minucios detall una sèrie de costums, de gustos ornamentals, de maneres de vestir d'una civilització que, com l'Egípcia, havia restat un enigma fins a primers del segle passat, com també ens ha servit per completar el coneixement dels costums del poble grec, que per més que en tin-

guéssim el testimoni escrit dels seus filòsofs i poetes, ens faltava el verdaderament gràfic i viu de l'escultura. Per això en tots temps, la imitació bella de la Naturalesa ha estat profitosa, i sempre la naturalesa ha estat bellament imitable. Heus aquí algun cas concret. A la ciutat grega de Delfos fou trobada una figura de cotxer amb les rendes a la mà, que els crítics li atribueixen una antiguitat de uns 2500 anys. Alguns crítics de per aquí, si l'hagués tingut de judicar ell, l'hauria trobada ben ridícula, a jutjar per ço que surtint a l'encontre de les nostres proposicions han dit. En canvi el senyor J. Pijoan, autoritat indiscutible en matèria d'arqueologia i d'art, diu que l'Auriga de Delfos és una de les més formoses obres de l'escultura de tots els temps.

Al Campanile de Florència hi ha un relleu simbolitzant el Comerç representat per un carreter amb carro i dos cavalls, obra atribuïda a Giotto. Algun mèrit deu tenir i ben poc ridícul deu haver semblat als crítics quan se l'ha cregut digne de figurar en una Història de l'Art. Passant ara a l'art modern, trobarem una obra de Meunier, escultor francès, representant un forjador, que ha estat premiada varies vegades. El nostre mateix Blai té una obra representant dos ferrers, el mèrit de la qual ha estat també jutjat per distints tribunals, atorgant-li mantes recompenses.

Deixarem de banda, perquè ja ens extenem un xic massa, tot el que podríem dir dels nostres preats tresors escultòrics dels monestirs de Ripoll i de Poblet, i de les nostres catedrals de Tarragona i Lleida, tota vegada que, com a catalans, creiem que tots tenim l'obligació si no d'haver-ho visitat, almenys la d'haver-ho estudiat.

Les obres que podríem anomenar per a fer més patent l'absurditat que representa l'entretenir-se a ridiculitzar aquesta gran branca de l'art, són innombrables.

I aprofitant l'enquesta oberta, manifestem de nou el nostre criteri de que si s'ha d'ornamentar la nostra Rambla—i ens deixen triar,—sigui fet a base d'una figura o bé d'un grup de figures simbolitzant la vida de treball de nostre Poble Nou.

JAUME BOTEY

LA CANÇÓ POPULAR

La Puntaire

A la voreta del mar
l'Annès se'n va a treballar
quan l'alba apunta
i sos ulls en plor desfet
van mullant el coixinet
on fa la punta.

Enyora a son aimador
que sembrà en son tendre cor
dolça esperança;
son plor amat i ardent
no és pas d'arrepentiment,
és d'enyorança.

Fa cinc anys que ell va deixar
la vila d'Arenys de Mar
i a sa promesa.
La pobresa el va espaventar
i a Amèrica va partir
cercant riquesa.

—Quan aquí retornaré
amb ton amor compliré—
deia i marxava.

—Aquí t'espera mon cor—
ella amb puríssim amor
deia i plorava.

I esperant-lo amb fe constant
amb anhel va treballant,
que res li sobra;
i per minvar sos fatics
va fent punta per als rics,
perquè ella és pobra.

A Arenys de Mar ha arribat
aquest matí un potentat;
ve de l'Havana.
Era fill d'un mariner
i ve casat amb muller
americana.

Quan sa arribada ha sabut
l'Annès en terra ha caigut
d'un desmai presa;
cinc anys l'ha plorat absent
i ara plora el mancament
de sa promesa.

Retorna en si del desmai
i plena de dol i esglai
plora i gèmega.
—Filla meva, viu per mi!—
sa mareta li va dir;
sa mare és cega!

La filla ofega en son cor
del desengany de l'amor
les penes juntes
i plorant en dol sens fi,
pren els boixets i el coixí
i va fent puntes.

I plorant i sospirant
amb anhel va treballant
que res li sobra;
i per minvar sos fatics
va fent puntes per als rics,
perquè ella és pobra.

La muller del potentat
a casa l'Anneta ha entrat
fa poca estona.

—Per l'infant que ha de venir
el lletet haig de guarnir,
bona minyona.

De ta rara habilitat
moltes proves m'han donat
ja tes companyes;
fes-me puntes i entredòs
per adornar el fill formós
de més entranyes.

Amb el meu or et treuràs
la pobresa que en ta faç
tant es revela.—

L'Annès, escoltant això
sent una mortal fredor
que el cor li gela.

Esguarda la post del pa
i ni un sol mós n'hi veu ja...
i dubta encara...
Veu uns ulls en la foscor
buits de llum i de claror;
els de sa mare!

—Mare meva—diu amb fe—
sols per vós treballaré,
ja el cor em sobra;
tinc d'ofegar mos fatics,
tinc de fer puntes pels rics,
perquè sóc pobra.

De dia i nit, sens repòs
va fent puntes i entredòs,
sempre treballa;
si li pregunteu que fa,
amb veu trista us respondrà:
—Faig... ma mortalla.—

La grogor va prenent peu
en ses galletes de neu
que enveja el marbre;
és tarongina d'amor
que quan grogeja la flor
caurà de l'arbre.

Dia i nit ha treballat
i ja la feina ha acabat
per la senyora;
treballant de dia i nit
ja ha deixat el nin guarnit,
la cosidora.

A bateig van repicant;
els veïns, per veure'l van
tots a sa porta;
el toc de morts els sosprèn,
i pel veïnat van dient:
—L'Annès és morta!..—

Pobra màrtir de l'amor,
ja del cel Nostre Senyor,
les portes li obre;
ja no tindrà més fatics,
no farà puntes pels rics,
ni en serà pobra!

Carrincloneria

Hi ha algunes societats d'aquestes que s'anomenen «recreatives» que porten uns noms ben carrinclons: «L'Armonia», «L'Artesà», «El Recreo», «La Violeta», «La Manigua» i encara alguna altra...

No us fan una mica d'engúnia, aquests noms? No heu notat que sonen a l'orella per la significació eixuta i incoherent que tenen?

Quan està en formació una societat d'esbarjo, de seguida els ponents de la Junta atinen que a l'entitat hi hauran dos o tres «senyors Santiagos» i que són contraris als nostres ideals. Així, per donar compliment en aquests senyors, l'article primer del reglament diu: «*La Sociedad no tendrá ningún color político*» i després hi posen el nom carrincló.

No tindrà cap color! Quina aflicció i quin buit troba el cor al formar part d'una societat d'aquestes! Jo aniria desesperadament de cap per les parets, en aquella casa. Tindria necessitat d'anar a trobar a tots els socis, un per un, i amb una commiseració llastimosa, preguntar-los-hi: — No teniu color, vós? O desventurat! Us manca el dring sonor i profund de l'ideal.—

Jo, per pròpia observació, m'arriscaria a posar les coses com cal i tinc la convicció que tots hi experimentaríem un guany espiritual. De moment, sols s'hauria de canviar el lèxic i l'ortografia emprada, i aquesta mica de res seria ja com una animaleta de llum que reviscolaria els cors d'aquella gent que es migren sense tenir una lleu ombra de color.

La naturalesa de per tot ens dona colors, i aquest color del terror ha d'ésser inalterable en tots els alts i baixos de la política.

XÉSPIR

PER creure-ho d'interès pels nostres lectors i per la discussió suscitada a l'entorn de la col·locació d'un nu artístic en el nostre Passeig del Triomf, reproduïm l'article que signa «Ramblaire» en el nostre volgut col·lega «La Veu de Sant Martí».

Ramblejant

«El sol de Maig prodiga enguany el seu escalf vivificador per la nostra Rambla. Els arbres brotats esponerosament es cobreixen d'espès fullam d'un verd gemat i viu i àdhuc el brancam i el vell tronc semblen tenir sota la puixant saba renovelladora.

«Els vianants jaqueixen ja aquell adelerat gambeig amb què semblaven esquivar el fret humit de cara a la llar tèbia i closa. Ara, el pas llest i curt, s'atarden pel passeig suau esquiu, amanyagats per la llum suau i transparent. Finestres i balcons s'obren vorejats de clavells i roses i la donzella temorega ix resolta al llindar amb claror de foc dins sos ulls negres.

«L'esperit nostrat es deixonda també al despertar de Mare Natura i la pau somorta de l'hivernenc repòs és contorbada per la remor creixent de la nostra rambla fetillera.

«Suara un grup d'ardits estetes aplegats a l'escalf d'una novella revista, POBLE NOU, han tirat la primera pedra contra el brollador brut i deixat que unes mans barroeres arrencaren del bell mig de la Plaça Reial per a transplantar-lo als afores en plena rambla poblenovina. El raval però ciutadeja i voldria que fos arreconat el brollador i regnés al bell mig de la rodona qualque bella mostra del talent escultòric dels nostres artistes moderns. Una noia nua arrencada del marbre per la inspiració d'un Casanoves, per exemple.

«El munt de pedres tirades dins el brollador no han pas fet en dos llustres el soroll d'aquesta primera pedra llençada contra d'ell. El raval no és mort encara i les seves veus irades s'aixequen contra la gosadia del nu en plena Rambla. El ramblaire modest però decidit voldria ja gaudir del bell espectacle demanat pels cultes poblenovins de la novella revista. Una noia nua els cabells al vent, erecta de cara al mar i al sol ixent! Enfonsats per sempre més els vells prejudicis ravalescs, enrunat aquell casalot que davall la nostra rambla ens barra el pas vers la mar llatina plena de remors d'una civilització milenària!

«El ramblaire portaria els seus fillets dia si i altre també al gaudi de la bella creació simbòlica per tal que les gèneres futures sabessin d'admirar lo bell i de guaitar la llum i el mar de cara a cara, els ulls vers l'infinit i el somriure als llavis».

Soroll i Petroli

ALTRES vegades ja ens hem fet ressò sota d'aquest mateix títol, de les queixes de tot el veïnat del carrer del Taulat pel que respecta al transport d'aquesta essència inflamable des del Moll de Barcelona a la fàbrica d'aquí el Poble Nou que tracta amb aquesta indústria.

Amb tot i ésser feta la protesta en nombre de més de 400 signants i haver ja passat mig any, avui encara aquest transport es ve realitzant amb idèntica forma, però afegint-hi el cas dolorós i sensible dels atropells.

Fou la setmana passada que un d'aquests camions de transport atropellà greument un vianant, fracturant-li ambdues cames. I no terminarà pas aquí la llista negra d'aquests lamentables accidents...

Tenim, així, que ultra les nombroses molèsties que origina a tot el veïnat aquest transport, cal afegir-hi el risc de la vida. I les autoritats sense remeiar-ho ni cercar-hi solució, malgrat haver-hi no pas molt lluny d'aquí l'exemple d'una fàbrica que tracta amb la mateixa matèria i que verifica aquest transport per mitjà d'una canalització directe que va des del mar a a fàbrica. Es clar que una instal·lació parella costaria a l'empresa de l'esmentada indústria un munt de mils pessetes... però no val molt més, per ventura, la vida d'un germà nostre?

Fins ara les queixes que es reben en aquesta Redacció, es donaven al coneixement públic sota del títol «Soroll i Petroli». D'avui endavant caldrà fer-ho amb aquest altre: «Soroll, petroli i desgràcies».

Aquest número de POBLE NOU ha estat passat, prèviament, per la censura.

Cafè de L'Aliança

CARRER WAD-RAS, BAIXOS

GELATS
GRANISATS
ORXATA DE XUFLA
SANDWICHES
RESSOPONS

Diumenges: Sessió Vermouth
JAZZ-BAND «GATZ-HARA»

El núvol blanc i el meu desig

Hi ha un núvol blanc que s'encastella
sota el blau-pàl·lid transparent.
Núvol de Març. O, meravella!
Creació dels dits del vent!

Com un borrell de flonja llana
dins la buidor passa flotant
i ara s'estira i tot s'aplane
o recollint-se es fa gegant.

I la meua ànima que esguarda
través dels ulls, cospa l'encís
del núvol blanc que dins la tarda
s'esmuny lleuger sota el cel llis.

I dins de mi un desig fa presa:
m'apar el núvol un corser
amb la crinera al vent estesa.
Jo el seu genet voldria ser

i sobre el llom d'amplada immensa
sondà els misteris de l'espai,
etern camí que no comença
enlloc, ni enlloc acaba mai!

J. DUATIS ITARTE

FULLES AL VENT

Quan ja ens pensàvem que mai més podríem explotar el tema del «brollador que patim», per tal com ja se l'han emportat del nostre Poble Nou, veiem que en el lloc on estava plaçat hi han deixat—darrer vestigi—el sòcol que l'aguantava i la barana que el circumdava.

Si el famós brollador feia llàstima per l'abandó en què romaní, no cal dir com és més revoltant la presència d'aquestes runes que ens desprestigien i posen en evidència la deixadesa de l'Ajuntament.

Que potser els distingits regidors ho fan perquè a nosaltres no ens manqui tema per omplir el periòdic?

Si és així, gràcies... però, de temes, encara que no en sobrin al Poble Nou, en tenim bastants en cartera: llum, fonts, bancs, voreres...

«Del seu i del llur» és el títol d'un article que el nostre distingit col·laborador «Pelegri» publicà en un número passat en aquestes mateixes pàgines i en el qual advertia a un abnegat i obscur cronista de l'òrgan oficial d'una bella entitat poblenovina, com cal aplicar amb propietat aquests prònoms.

La lliçó—segons observem en el darrer article d'aquest estudiós i intel·ligent cronista i dramaturg, encara—no ha estat aprofitada, sens dubte perquè aquest pròdig i psicòleg cronista, dramaturg i versaire—a més a més,—creu que el nostre «Pelegri» no és prou per donar lliçons a ell.

I així és que encara avui, malgrat l'amical advertiment, escriu *llur* on correspon *seu*!

Per si el nostre «Pelegri» no n'està as-sabentat, li fem present que l'abnegat, obscur, estudiós, intel·ligent, pròdig i psicòleg cronista, dramaturg i versaire, està subscrit a la «Fundació Bernat Metge» en les edicions dels textos... grecs i llatins!

Ves si una intel·ligència així privilegiada, ha de prendre esment dels advertiments d'un pobre «Pelegri»!

Per fas o per nefas, la rauxa de clausures segueix.

Anotem, darrerament, la clausura de l'«Orfeó Català», del «F. C. Barcelona» i del «Saló Catalunya».

En aquest pas, encara veurem sorprendre el «R. C. D. Espanyol», el cinema «Príncep Alfonso» i els «Cors de Clavé».

Si és, però, que de debò s'ho mereixen, ben fet!

Pròximament inaugurarem una secció de caricatures dels homes representatius del Poble Nou.

Tothom dels qui més o menys despuntin en un o altre sentit—popular, social, polític, etc.—serà caricaturitzat pel nostre dibuixant; i així és que en un aiguabarreig d'actuació i popularitat, desfilaran els noms del conserge Robusté i el secretari Ferrer; el doctor Torelló i l'ex-regidor Borrull; el cafeter Pere Masdeu i el jugador Callicó; l'ex-president Camil Riu i el president actual Rafel Furró; el farmacèutic Palau i el professor Gibert-Camins; el cronista Roderic Heras i el redactor de «Xut» Roure; el propietari Ignasi Sala i l'urbanitzador Serra i Sulé; el cridaner venedor de diaris Gonsales i la popular «Consuelo dels gats»... tots, uns i altres —que en aquests moments se'ns fa difícil l'enumeració—aniran apareixent caricaturitzats en aquestes pàgines i amb un comentari jocund o seriós—sempre, però, respectuós—característic de la personalitat de cadascú.

Ara ens cal recordar—puix que aquestes millores del nostre periòdic han d'anar acompanyades del mínim esforç de tothom,—aquest entrefilet que constantment reproduïm:

«Tot bon poblenoví deu cooperar amb la seva subscripció i protecció a la Revista **POBLE NOU**, a l'obra de dignificació de la barriada».

Conversaven amicalment uns quants socis de «L'Aliança», a l'entorn dels espec-

tacles que es vénen donant en aquesta bella entitat poblenovina.

Es lamentaven del poc gust d'això que hom en diu «atraccions» i, sobretot, que en dies festius no hi hagi cap mena d'espectacle—com el dia de Sant Pere a la nit i també en la passada Pasqua.

Un va posar-hi el comentari final:

«—*Nos conosemos!*»

Hi ha gent, tanmateix, que les coses no les saben acabar.

L'altre dia encara vàrem oir certs comentaris d'uns quants barrilaires que prenién cafè i que deien que si en el lloc on

hi havia el brollador s'hi ha de posar la figura d'un ferrer o forjador, d'un pescador o carreter, preferien tots aquests en conjunt, formant un grup per l'estil:

El ferrer, ferrant el cavall del carreter. Aquest comprant peix al pescador, i el forjador... forjant-se en el pensament la trama d'una novel·la.

(Això últim pot ésser perfectament, puix que no és incompatible fer d'escriptor i forjador alhora. Això ningú no ho podrà negar; tothom sap ben bé que es pot entendre tant en nu i en escultura, com ésser bon sabater).

Ja estaven de broma, ja, aquells barrilaires!

Una bella il·lusió factible

HA estat una il·lusió nostra de tota la vida, i la de molts poblenovins, veure allargar-se la nostra Rambla fins a la mar.

El Passeig del Triomf, nosaltres en diem la Rambla, podríem dir que és el cor del Poble Nou, i sobre totes les vies de la barriada ens estimem el nostre passeig.

En aquest temps florit en el qual ens plau cobricelar-nos sota l'ombra fresca dels arbres, qui no ha repetit deambulant sota els plàtans, plaçats escaientment en les seves voreres:—Mireu que és bonica la nostra Rambla!—I aquests mots, sortits espontàniament dels nostres llavis, són el millor elogi que en podríem fer.

I quin embelliment més gran si hom la veiés finir en la falda de la platja!

Seria plaent anar aquests matins càlids d'estiu, sota el verd dosser de les fulles, fins arran mateix de les ones.

Acluqueu els parpres i afigureu-vos-la oberta cara al mar. Quin espectacle més sorprenent, «cara al mar», com una porta oberta a tots els horitzons...

A l'estiu, hom podria organitzar-hi audicions de sardanes. Quin encís; sardanes a la vora del mar! Música del flabiol i la tenora barrejada amb la remor suau de les ones i el tremolí—com un inici de dansa,

—de l'ombra dels arbres escabellats. I allà, alliberats de totes les maltempsades d'aquesta vida, el cor aprendria de somniar i creure en la terra de promissió.

El Poble Nou, aleshores, guanyaria no sols en l'embelliment material sinó que s'aniria nodrint espiritualment de les bel·leses sempre velles i sempre noves de la mar llatina.

JORDI ROIG

Els nostres subscriptors-protectors

ENS plau donar als nostres estimats lectors, la tercera llista dels que presten llur ajut a la Revista **POBLE NOU**, contribuint, així, a la continuïtat de la nostra obra d'enaltiment i dignificació espiritual del Districte Desè:

Tots els anunciants a la Revista.—Manuel Buscall, Amand Bonatti, Doctor Josep Torelló, Francesc Flos, Frederic Lerne, Ernest Alemany, Francesc Serra, Joan Camps, Lluís Benguerel, Josep Buch, Lluís Grau, Pere Gabarró.

DOS CONTES

El senyor Mariano

QUAN el dependent l'avisà que venien a cobrar una lletra, el senyor Mariano es calà les ulleres, agafà l'efecte amb les dues mans, se'l mirà d'un cap a l'altre, de l'anvers i del revers, i es decidí a pagar-ne l'import.

El senyor Mariano és de la fusta qui encara treu florida d'aquella generació econòmica a la qual apertanyen i en són la veu i el vot el senyor Esteve, el senyor Canons, el senyor Sistachs i altres personatges per l'estil molt coneguts a les cases llurs, però que la popularitat no n'ha escatat els noms.

El senyor Mariano, definirem amb quatre trets ràpids, és l'home del peu de la lletra; el comerciant qui de primer vol la mostra. A l'hora dinar, a l'hora agafar el bastó i tornar a la botiga, metòdic amb tot, el senyor Mariano és una màquina de funcionament normal.

Detalls psicològics: mesura la salut amb l'agulla infal·lible de la bàscula; ho paga tot amb la tarifa als dits; deixa diners al màxim interès del mínim qui limita l'usura per tal de recolzar-hi la seva consciència impecable.

Fora de tot això i d'anar a missa cada diumenge amb la família, el senyor Mariano no està per brocs.

S'estira a l'hamaca, ara que fa calor, en el lloc més ombrívol i fresc de casa seva amb un pai-pai i el càntir a la vora... i així realitza el repòs sabàtic.

No us vénen ganes, lectors, d'anar a trobar aquest fill de Dionís i empeltar-li els arguments persuassius d'aquesta nova filosofia a base de cops de puny?

Decididament, però, no hi val la pena. Ell també passa les seves malaurances. Veureu.

Feia poc temps que el senyor Mariano havia fet plaçar un rètol a la banda de fora del seu establiment.

Uns coneguts, d'aquells als quals tant

els fa tres com sis, tingueren la mala inspiració d'anar a l'Ajuntament a esbrinar si el senyor Mariano Roqueta satisfia els impostos reglamentaris.

Denunciat *convenientment* el nostre protagonista, no tingué més remei que pagar deu anys de contribució com si aquell pobre diable de cartell hagués estat exhibit a la intempèrie durant tot aquest decurs. Car la delació dels *testimonis* era incontestable.

Ja em veig el senyor Mariano calant-se les ulleres, prenent el rebut amb les dues mans, llegint-lo d'un cap a l'altre, gràntant-se la llana blanca de la testa i opo-sant-se a aquella *injustícia*.

—Faci el favor de no cridar tant.

—Però si això no pot ser! Si aquest lletrero total fa quinze dies que el vaig posar!

—Vejam, provi-ho.

Imagíneu-vos, lectors, el senyor Mariano, agafat pels quatre costats, pagant bitllo, bitllo, com si li arrenquessin tots els queixals de la boca.

Una timada

A CABAVA totjust d'enllestir una labor domèstica, quan esclatà el so del timbre. La Crisanteta anà a obrir, disposada a trametre a la seva mestressa l'anunci de la possible visita aristocràtica. Però no; aquesta vegada era una *recadera* del seu poble qui la demanava, a ella, a la Crisanteta, minyona de servei en aquella casa alta de cancell i de pisos.

La *missatgera*, amb una afectació d'actriu característica, desenrotllà la peça de pianola sentimental que duia sota l'aixella com aquell pa dels nou-nats amb fortuna.

—Crisanteta, filla, t'haig de donar una mala notícia; no t'espantis, per xò...

La noia esdevingué plorosa amb una estridència que li eixia del fons del cor: la seva mare, morta!... sense el consol de l'assiduïtat filial...

Bé vaja, no era això el que es proposava la forastera. Calia obtenir vint duros de la serventa infeliç per tal d'ajudar a

pagar les despeses luctuoses. Amb cinc ni amb deu no n'hi havia prou; havien de ser vint duros.

La Crisanteta buidà els seus estalvis a les mans d'aquella dona, la qual encara besà el rostre calent del candorós infant.

La xamosa i afligida Crisanteta emmaltí.

Totes les fines i estimades coses de la seva amor de filla se li abocaven als ulls en llàgrimes.

Una nit somnià que la seva mare era vivent i que dormia amb ella i li eixugava el plor. La mare existent (no pas rediviva) consolant la total enyorança de l'òrfena... per què?... Se somnien tantes paradoxes...

La Crisanteta sentí als nervis la sonoritat del timbre... Obri i...

Era la seva mare!!!

La sensibilitat de la donzella fou presa d'un calfred estrany i d'una alegria inenarrables en aquella situació mental incoherent creada per l'engany.

Després de tot, un xistòfil sense escrúpols ressenyà el pas de la recadera com el més humanitari dels *timos* de les seves catalogacions.

SEBASTIÀ SÁNCHEZ-JUAN

Estiu

El taronger florit ja llum en ses trenes les joies que les núvies li prendran. Les vinyes, al fruitar ses llavors plenes, són temptació d'assedegat vianant.

Dorment per la calitja del migdia el camp se sent bressat pel ventijol que li duu amb vibracions de melodia les màgiques cançons d'un rierol.

I apar que s'ha esberlat la nuvolada i el sol s'hagi esmunyit traidorament fonent amb son caliu, de la rosada

la perla, que gasiu s'endurà el vent. Després lassat i amb passa mesurada se'n torna al seu palau que té a Ponent.

M. MAGANYA

CARTELL POBLENOVÍ D'ACTES I FESTES

Agrupació Excursionista Júpiter

Diumenge, dia 5.—Excursió fotogràfica a La Rierada.

Diumenge, dia 12.—Excursió de banys a Garraf. Excursió col·lectiva a Girona i Santuari dels Angels.

Diumenge, dia 19.—Mig dia d'excursió de banys a Mongat.

Ateneu Democràtic Regionalista

Diumenge, dia 5.—Tarda, gran ball d'Orquestrina.

Diumenge, dia 12.—Tarda, gran ball d'Orquestrina.

Centre Republicà Democràtic Federalista

Diumenge, dia 5.—A la nit, grandiosa funció lírica a càrrec de la companyia que dirigeix el popular artista En Sebastià Batlle, representant-se tres aplaudides obres.

Dijous, dia 9.—Nit, sessió de varietats.

Dijous, dia 16.—Nit, sessió de varietats.

Cooperativa «Pau i Justícia»

Diumenge, dia 5.—Nit, gran ball pel quintet «Sellés».

Diumenge, dia 12.—Nit, gran ball pel sextet artístic «Puig».

Diumenge, dia 19.—Nit, gran ball pel jazz-band «Armonie».

Societat «L'Aliança»

Dissabte, dia 4.—Nit, cinema i atraccions.

Diumenge, dia 5.—Tarda i nit, cinema i atraccions.

Dissabte, dia 11.—Nit, cinema i atraccions.

Diumenge, dia 12.—Tarda i nit, cinema i atraccions.

Centre Moral

Diumenge, dia 12.—Excursió familiar al Santuari de Sant Ramon. Els excursionistes oiran la missa de 6 a la Parròquia, sortint immediatament després a prendre l'auto a la Plaça d'Espanya. Esmorzar: a la font de les Golbes. Dinar: als entorns del Santuari.

Dissabte, dia 25.—Nit, audició de sardanes a càrrec de la cobla «Barcino».

El nostre públic i la nostra novel·la

EN aquesta mateixa secció, parlarem en un sentit despectiu del públic català que tan poca acollida dispensava a les publicacions escrites en la nostra llengua.

Avui, ens es altament afalagador rectificar en part la nostra primera al·lusió.

Recentment—vet aquí una prova,— un llibre, un primer llibre del conegut periodista Josep Pla, ha provocat una gran acceptació per part del públic. A hores d'ara s'ha exhaurit la primera edició de 3000 exemplars i es prepara la segona. I és que, verament, el recull de «Coses Vistes», que és el títol del llibre, s'ho mereix.

Serà que la nostra gent s'ha interessat pel ressorgiment de la novel·la catalana o bé atreta per mants articles fets i conferències donades sobre aquest tema, s'ha captingut de la valor que representa la cultura per un poble?

Ara més que mai, seria hora de bandejar aquest enfarfec de lectura malsana i grollera de tantes novel·letes que han estat i són sempre escrites per entabanar a la gent i que, malauradament encara, a casa nostra, la gent s'empassa com una de les més delicioses menges.

Per anar als banys

No seria factible i interessant a l'ensem, netejar les vies que menen als banys «Marbella»?

Hom ha de prevenir-se verament si és que té l'intent d'anar a banyar-se, puix que pel contrari—tal és l'estat deplorable i empolsegat dels carrers de la part baixa del Poble Nou,— al retornar de la platja, aleshores que teniu el cos net i l'esperit airejat, resteu curulls de pols fins al moll dels ossos, i no exagerem; ço que indelectiblement us fa perdre aquella passiva tranquil·litat que us havia encomanat adés el bes càlid del sol i el bes frescal de l'aigua.

Què ho fa que en aquesta vetlla de Sant Joan hem vist moltes més fogueres que antany?

Qui sap, potser tothom comprèn que en aquesta diada és molt propici i interessant desfer-se de coses inútils i sanear l'espai d'aires malèvols?

Ara sols mancaria que se'ns encomanés aquest esperit roent que bateja en cada flama i els homes per un quant temps ens sentíssim prou ardits i tinguéssim la vehemència de purificar, no solament el vel intangible de l'aire, sinó la terra que ara rau atapeïda de tantes coses infectes que li fan perdre la seva racial fisionomia.

Llaunes

Si Apol ens hagués creat un intel·lecte de filòsof, avui, a *Marbella*, li hauria estat plaent exposar el seu parer sobre les facultats anímiques de l'home-llauna, sense extendre'ns massa, però, per tal de no escriure un article-llauna.

Déu ens lliuri, com d'una pedregada, d'un home-llauna i, sobretot, d'un d'aquests bipèdes que faci articles-llaunes. Perdonin l'excés d'aquest material.

Si l'atzar ha comès el tort de fer-vos conèixer algun o alguns subjectes parells, es pot dir que heu begut oli.

El que sotscriu aquestes ratlles en coneix més d'un i creieu que desitjaria li passés, com a tots els d'aquesta família, la història del pobre home que tenia una apassionada afició a les llaunes de conserva i que un dia parlant amb un amic seu, home-llauna, li foradà el ventrell.

Per tal de tranquil·litzar al qui es decidís a fer semblant benifet, li direm que no ha de tèmer, puix l'absoldrien ràpidament, com a l'heroi de la nostra història, al qual li passà el mateix; la justícia reconegué que endut per la seva flaca, s'havia equivocat simplement de llauna.

MARBELLA

ESPORT LOCAL

Els partits d'estiu

S'ha arribat ja en el temps aquell de la calor en que els equips sols es dediquen en anar a divertir pagesos i a beneficiar-se amb la candidesa d'ells.

Nosaltres, però, recordant les victòries assolides l'any passat, ens alegrem una mica de fer tals partits sempre que obtinguem brillants resultats.

Avui comencem a Terrassa i des d'avui és probable que cada festa sigui en un poble diferent on actui el «Júpiter».

I el «Poble Nou» també, arreu de Catalunya, com l'any passat, anirà a fer partits d'aquells que reporten un benifet efectiu i que d'ésser-li les actuacions tan falagueres, faran que posin en bon lloc el fútbol de la nostra barriada.

L'únic que en toca les conseqüències, és el soci que si té ganes de veure'ls jugar, ha d'ésser en camp foraster i amb la càrrega de les despeses corresponents.

Tot deu fer-se pel bé de l'esport, però.

C. D. JÚPITER

Dia 21 Juny.—R. C. D. Espanyol, 4—C. D. Júpiter, 0.

Dia 24 Juny.—C. D. Júpiter, 2—Unió S. Sans, 2.

Dia 28 Juny.—U. S. Girona, 1—Club D. Júpiter, 1.

Dia 29 Juny.—C. D. Júpiter, 0—Iluro S. C., 0.

Pels quatre resultats esmentats, es pot veure ben clarament com són desiguals els partits que fa el «Júpiter», conseqüència de les seguides variacions d'equip.

En cap d'aquests partits ha jogat la mateixa línia davantera i pel que prova el re-

sultat, la més eficaç fou la que lluità amb el «Sans».

De totes maneres, l'equip que deurà ésser el primeríssim del «Júpiter» no està format encara... i el que tardarà.

Avui deu jugar-se a Terrassa, un partit de festa major entre el «Terrassa» i el «Júpiter», essent probable que el nostre equip estigui compost per una davantera formidable.

En Viñas, el famós ex-davanter centre nostre, se'n va a Mataró a jugar amb els «ilurencs».

Ens donem l'enhorabona.

UNIÓ ESPORTIVA POBLE NOU

El «Poble Nou» s'està desinflant. Tot el gas que no fa gaire temps havia recollit, se li escapa.

La majoria dels seus jugadors demanen la baixa, i això assenyala tempesta. Seria llàstima que després de tan brillant actuació en el darrer campionat, es desfés.

Desitgem que es torni a inflar.

El dilluns passat, diada de Sant Pere, el «Poble Nou» anà a jugar a Canet amb l'equip d'aquella vila, en el qual es disputaren una formosa copa (d'or) que guanyà molt netament el «Poble Nou» per tres gols a cap.

JOB

Ajudeu l'obra d'enaltiment del Districte Desè, subscriuint-vos i propagant aquesta Revista.

CARNET DE NOVES

Ha sortit a Maldà el periòdic quinzenal «Segarra», portaveu d'aquella comarca. Els seus propòsits són «amanyagar la nostra terra i cantar-la rimant les seves gestes i fent-nos ressò de les seves necessitats».

Benvingut sia en el sí de la premsa catalana.

Amb motiu d'escaure's la seva festa onomàstica, el cafeter de l'«Ateneu Democràtic Regionalista», En Pere Masdeu, obsequià el dia 28 del mes passat als concurrents del cafè d'aquella entitat, amb un concert a càrrec d'un renomnat quintet musical, el qual executà un escollit repertori de sardanes i d'altres composicions catalanes.

CAFÉ ALIANÇA (Wad-Ras)

Cada diumenge i dies festius d'onze a una, vermouth musical Tzigans «Gatz-Hara»

Ha estat demanada la mà de la gentil senyoreta Rita Puigmal, de Sant Martí, pel nostre amic i subscriptor N'Antoni Sabater.

La nostra enhorabona.

L'autoritat governativa ha ordenat la clausura indefinida de l'«Orfeó Català».

Lamentem el contratemps i celebrariem que la suspensió del Casal dels nostres Cantaires no fós de molta durada.

Recomanem als nostres lectors que, en efectuar llurs compres, tinguin en compte les cases que anuncien en aquesta Revista, on es veuran ben servits.

TRANSPORTS - ACARREIGS

Servei ràpid de repartiment :- Miquel Clivellé Catalunya, 82 i Dos de Maig, 12 - Tel. S. M. 446

Hem rebut els números del mes de Març i Abril de «Flequeria Catalana», l'òrgan oficial del Sindicat Professional d'Industrials Flequers.

Amb gust establim el canvi.

El dia 1 d'Agost proper, sots el títol «Arts», sortirà una publicació mensual dedicada exclusivament a totes les Arts i en la qual —ens diuen— col·laboraran les millors signatures de Catalunya.

Per tal d'ajudar la tasca d'ennobliment artístic que es proposa portar a cap des d'aquesta publicació un estol d'amants de les coses de la nostra Terra, els organitzadors demanen a tots aquells que senten una veritable fe per l'Art, que cooperin a l'esmentada obra remetent llur subscripció (5 ptes. anyals) a l'Administració, Sors, 21, b. Gràcia, car fent-ho així faran menys carregosa la tasca de divulgació artística a Catalunya.

Celebrariem que l'èxit més rotund acompanyés la realització d'aquest bell projecte.

DOLORS LLOBET GODÓ :- MERCERIA
Gèneros d'última novetat :- Wad-Ras, 236

Ha sortit el segon volum de la «Biblioteca Nova» amb la bella novel·la «Les facècies de l'amor», original de l'excel·lent escriptor J. Puig i Ferrater.

Es una novel·la força interessant i de les més reeixides de la ploma de l'autor de «La dama enamorada».

De venda en tots els quioscos i llibreries, al preu d'una pesseta.

Causes imprevistes sorgides a darrera hora, ens impossibiliten de publicar en aquest número el suplement de l'«Almanac Poblenoví».

Anirà al número vinent.

INDUSTRIALS! COMERCIANTS! DETALLISTES!

La propaganda és la base de l'èxit - Anuncieu-vos a la Revista **POBLE NOU**
Anuncis a preus limitats

En la societat «L'Aliança» es prepara per aquest mes un grandios homenatge a la memòria del que fou president d'aquella Entitat, En Miquel Trullàs (a. c. s.).

En el proper número donarem més detalls d'aquest acte que promet revestir molta de solemnitat.

Han retornat del seu viatge de nocces per l'estranger, els esposos Agustina Castells i Josep Buch, bons amics d'aquesta Revista.

Els desitgem mil benestances en el nou estat.

El dia 21 de Juny, al local social del «C. D. Júpiter», tingué lloc la reunió general ordinària que hi havia convocada, en la qual assistiren bon nombre de socis.

Es procedí al nomenament de Junta nova, la qual es féu de la següent manera:

President, Josep Plantada; Vis-president primer, Tomàs Borrull; Vis-president segon, Francesc Martí; Secretari, Francesc Tamareu; Vis-secretari, Pelai Mora; Comptador, Josep Camarasa; Tresorer, Enric Panyella; Vocals: Pere Marengo, Francesc Mèlic, Serapi del Pozo, J. Rector, Emili Bossa, Isidre Palau, Jaume Ribes i Martirià Bonaventura.

FOTOS-RADIUM

Especialitat en treballs fotogràfics d'art,
comercials, a l'oli, aquarel·la,
pastell, arcograf, etc.

PASSEIG DEL TRIOMF, 9 i 11

BARCELONA

POBLE NOU

Anissats, Licors i Aixarops

TELÈFON S. M. 828

Bonaventura Guixer

Fàbrica:	Despatx:
Passatge Ripoll, 12	Carrer Pere IV, 187
Poble Nou	Sant Martí

